

דברי הכפר

נולדנו להיות חופשיים,

אבל לפעמים אנחנו כובלים את עצמנו רק בגלל שככה לימדו אותנו. אז אם אתם חווים חנק, כבילה או תקיעות - תבדקו מה מרגיש לכם לא נכון, ותעזו ללכת אחרי האמת שלכם.

מסרי השראה 050-5728080

דורי לבית
הנשיאה קצרה ולעניין

גיליון מס. 2785 * כד אב תשפ"ג * 11 אוגוסט 2023

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

אין לה מנוחה אפילו בקבר - ההשקה

1. אז ככה, ספר שירי השישי יצא לאור בהוצאת 'עמדה' לפני כשבועיים. הספר הזה הגיח לעולם בדרך מעט שונה מחמשת קודמיו. בשנתיים האחרונות אני אוגר שירים כהרגלי לקראת הוצאת ספר שירים חדש. עד שלפני כמה חודשים אני מקבל הודעה מאחד מחבר הפייסבוק שלי ע. א., שאינני מכיר אותו אישית, "אשמח מאוד לממן הוצאת ספר שלך לאור" והוסיף גם מספר טלפון. כבן נאמן לעדה שלי, הגבתי מיד בחוסר אמון "סליחה, זה אמיתי?" והוא ענה "כן, אשמח לדבר איתך טלפונית". דיברנו. הוא היה רציני. שאלתי אותו כמה הוא מקציב לספר. והוא ענה כך "אני לא מתערב בתכנים של הספר או בעיצוב שלו. כל זה באחריותך. אני רק אשלם בכל פעם שתעלה דרישת תשלום".

2. אתם צריכים להבין משהו חשוב, זהו בעצם חלום רטוב של כל יוצר. להיות קצת כמו לאונרדו דה ויצי' או מיכלאנג'לו. שיהיה לך מצנט או פטרון שיממן לך את התקרה של הקפלה הסיסטינית בקרית הוותיקן. עכשיו כבר דיברנו בטלפון במשך כמה ימים. הצגתי בפניו את הרעיון שלי לספר שיהיו בו שירים וציורים שלי על נייר כרומו ושכנראה יחזיק משהו כמו 100 עמוד (בסוף זה הגיע ל-102 עמודים). שוב בלחץ הגנים הפולניים שלי אמרתי לו שאני חושב ש"ספר כזה כמו זה שאני מתכנן יעלה המון כסף". ואז אני שומע אותו קורא בטלפון לאישתו ואומר לה: "נ. הוא כנראה לא מבין אותי, את מוכנה להסביר לו מה שאני אומר, אתה אחראי לתכנים ולעיצוב ואני משלם".

3. בקיצור יצאנו לדרך. הבן אדם בכל פעם כשבתהליך ההוצאה לאור הגיעה דרישת תשלום, שלם מיד בלי להניד עפעף. פעם אחת הוא אפילו עשה את זה משווייצריה. חשוב לי להוסיף שמדובר באיש היי טק, בן אדם תרבותי ורחב אופקים, שמתמצא בשירה בספרות ובאמנות פלסטית. ושכיף גדול לשוחח איתו ולהתארח בביתו.

4. רני יגיל סופר, עורך ומבקר שירה של עיתון הארץ כותב על הספר את הדברים הבאים: **דודו פלמה** עושה דרך ארוכה ומרשימה כמשורר. שיריו תמיד מזכירים לי את המשורר האנגלי אדריאן מיטשל בטון הדיבורי שלהם המשלב בין הפוליטי לאישי באופן הכי סיפורי והכי טבעי. כך היה בספריו הקודמים ובייחוד בספר הקודם "כשהגענו מן הים" (עמדה, 2020) וכך גם בספר החדש בעל השם המקורי המזכיר את הויץ על הפולנייה,

או על היידישע מאמע "אין לה מנוחה אפילו בקבר". אלא מאי, פלמה הוא גם צייר מוכשר ביותר בעל קו ייחודי לו.

אינני מבין גדול באמנות פלסטית, אך את הקו והצבע שלו אני מזהה באופן מייד. בספר הנוכחי הוא משלב בין טקסט לתמונה באופן שוויוני.

העבודות שלו כאן לא מלוות את הספר כבעבר אלא ממש מתכתבות עמו.

לכל שיר מצורפת תמונה, או שמא נאמר לכל דימוי חזותי מצטרף שיר, היינו הך.

אהוב עליי במיוחד, למשל, השיר "גוף במירוץ החיים": "הגוף הִזָּה שֶׁהִיָּה / פֶּעַם

אָנִי יֵלֵד / ואחר כך אָנִי נֵער / שֶׁבָּגַר לְהִיּוֹת / בְּיִסּוּרִים קָשִׁים / אָנִי חֵיל // וְכִהְרֵף

עֵין בְּמִרוּץ / הַחַיִּים הַנִּמְקָר / הַמְתוֹק וְהַמֵּר / הִיָּה לִפְתַּע פְּתָאוֹם / אָנִי אֲבָא וְסָבָא

// עֲכָשׁוּ אָנִי וְהַגּוֹף / הִזָּה יוֹשְׁבִים בְּלֵאוֹת מוֹל הַנּוֹף הַמְרָהִיב / בְּשֶׁקֶט וּמִבְקָשִׁים /

רַק לְהִיּוֹת / אָנִי", ואת הציור תוכלו לראות בתוך הספר.

ספר שהוא חגיגה לעיניים בארץ תלאובות לא פשוטה ולעתים רעה, שהולכת

ומתרחקת מעולמו התרבותי של פלמה, ובשירים הנכתבים והנקראים בה,

בעבר, וכעת בהווה בוודאי, יש משום נחמה.

4. בשבת ה-26 באוגוסט בשעה 11:00 תתקיים השקה לספר ב'לב הקיבוץ'.

זאת תהיה הזדמנות לשמוע על הספר מאנשים שידברו עליו. להנות גם מקטעי

שירה וכיבוד וחברותא טובה. בתום האירוע, מי שיהיה מעוניין לרכוש ספר עם

או בלי הקדשה, יוכל לעשות זאת. רישמו ביומנים.

פינת הקריקטורה השבועית: נתניהו במסר מרגיע: אל תדאגו אני שולט במצב...

● פנינה גרי ז"ל

הלכה לעולמה השחקנית ואחת מאושיות התיאטרון של ישראל, פנינה גרי בגיל 95.

אני זוכרת את פנינה גרי כשחקנית בתיאטרון זווית, שהגיע לכפר הנשיא והציגו בחדר האוכל הישן, בצריף ההוא, שהיום נשארו ממנו רצפה ושלט בלבד. המחזה היה "בדלתיים סגורות" מאת ז'אן פאול סארטר, והיה עוד מחזה, שאינני זוכרת את שמו, אבל אני זוכרת את פנינה גרי, תוך כדי ההצגה, מפנה את גבה את הקהל, מתעטפת בסוודר או צעיף, חוזרת לפנות את הקהל, והיא פתאום אישה זקנה.

חלפו הרבה שנים. לפני כמעט 20 שנה, החליטה האחיינית היקרה שלי, עדי בילסקי, שהיא רוצה להיות שחקנית, והלכה ללמוד בסטודיו של יורם לוינשטיין. שם היא פגשה את בעלה לעתיד, וגם פגשה את פנינה גרי, שבאותם הימים החליטה לכתוב מונודרמה (מחזה יחיד), על סיפור האהבה המיוחד שהתרחש בינה, כאשר הייתה נערה צעירה מנהלל, בשם פנינה דרומי (במחזה היא קראה לעצמה מרגלית צפוני) לבין בחור צעיר ממקימי קיבוץ בית קשת, עלי בן צבי, בנם של יצחק בן צבי ואשתו רחל ינאית. סיפור האהבה נקטע באכזריות כמה ימים לפני חתונתם, כאשר ההכנות בעיצומן, כאשר עלי יצא עם כמה בחורים לשמור על אדמות הקיבוץ. עלי ועוד 6 חברים נרצחו מן המארב.

פנינה גרי, חפשה שחקנית צעירה שתגלם את מרגלית, גבורת המחזה. הקשר עם עדי בילסקי נוצר, וכך נולדה ההצגה "סיפור אהבה ארצישראלי" שבו שיחקה עדי, לא רק את מרגלית-פנינה, אלא עוד 13 דמויות שונות. המחזה זכה להצלחה עצומה, עלה על הבמה מאות פעמים, תורגם לאנגלית ועדי הציגה אותו גם באנגלית ברחבי העולם.

אחר כך בא הסרט, שביים אותו דן וולמן, חברי לספסל הלימודים בגימנסיה בירושלים, ובהקרנת הבכורה פגשתי את פנינה גרי בפעם האחרונה.

יהא זכרה ברוך.

• כביש שש

כל מי שמשתמש בכביש חוצה ישראל, מכיר את הזמנים הלא מעטים ביממה שהכביש עמוס עד לעמידה מוחלטת של המכוניות, כאילו היו על מגרש חנייה. זה אמור להיות כביש מהיר, זה כביש אגרה, ואנחנו משלמים עבור הרשות להשתמש בו, בתקווה שנגיע למחוז חפצנו מהר יותר.

לכן, העליתי רעיון "יוצא מן הכלל", כבר לפני שנים, וגם אנשים אחרים חשבו כמוני, שצריך להיות מנגנון שמודד את המהירות שבה מתקדמת התנועה, ואם המהירות יורדת מתחת ל קו מסוים (נאמר 60 קמ"ש), החיוב למכונית יהיה נמוך יותר, עד לביטול גמור של התשלום בקטע המסוים הזה.

הרעיון שלי, כאמור, הוא גאוני ממש, והיו עוד כמה גאונים שחשבו כמוני, אבל, בהנהלת כביש 6 יש גאונים גדולים יותר: הם חושבים ההיפך. כלומר: אם אתה נוסע בשעת העומס, אתה גם משלם בתעריף גבוה יותר.

תעריף גבוה יותר? בשעות העומס משלמים כמעט פי שניים מהשעות האחרות. מהן שעות העומס?

ימים א' – ה' 7.30 - 21.00 (רוב שעות היממה!)

יום ו' 13.00 – 17.00

שבת וחג 17.00 - 21.00

במילים אחרות, אתה רוצה לנסוע בכביש 6? רק בשנות הלילה.

כמו שאמרו הגששים: "אתה הבנת את זה, ברוך?"

קוראים לזה "שיטת הקומבינה"

• הזרים והשקופים

השבוע שודרה בערוץ 12 סדרה שהכין הכתב גלעד שלמור. גלעד, כמו בסדרות קודמות שלו, יצא לשטח ממש כדי לחיות עם גיבורי הסדרה שלו. והפעם על העובדים הזרים בארץ: מטפלות פיליפיניות, פועלים תאילנדיים ופליטים אריתראיים, שילדיהם לומדים בבית ספר בתל-אביב.

הסדרה מציגה את גיבוריה בגובה העיניים, על הקשיים הנוראיים שהם עוברים, ועל חיי היומיום שלהם. התרגשתי מאד לראות את הילדים האריתראיים, שמדברים עברית מצוינת, תלמידים מצטיינים בבית הספר ביאליק-רוגוזין בתל-אביב, ושלמרות שעמדו בבחינות הבגרות, אין להם סיכוי להשתלב כבוגרים במדינה, כי אין להם מעמד כאן בארץ.

היה לי גם עניין אישי בסדרה הזאת. חדוה, בתי, היא רכזת המערכת במגזין של חדשות ערוץ 12, והיא רכזה את הסדרה הזאת.

שוחחתי על הפרק על העובדות הפיליפיניות עם אחת המטפלות כאן בקיבוץ, והתברר שהיא ראתה אותו. אמנם לא בשידור חי בערוץ 12, אלא בהקלטה שקבלה מחברות פיליפיניות אחרות. היא ספרה לי שהפרק הזה הפך להיות ממש ויראלי באוכלוסיית העובדים הפיליפיניים בארץ. שמחתי גם בשבילה, וגם בשביל גלעד שלמור גם בשביל חדוה וגם בשבילי...

שבת שלום

תמר וולפין

פתיחת תערוכה

המועד: שבת 19/8 בשעה 11:00

המקום: בלב הקיבוץ

נושא התערוכה: עבודת רקמה וציורי נקודות שלי
כולם מוזמנים

= י'עני: דוד אֶלמן

כיתת ירקון

שמחים נרגשים וגאים לספר שהשנה הנערים והנערות של כתת ירקון סיימו את מסלול החובה של משרד החינוך ויוצאים לדרך חדשה. שנה של מבחנים, סיום, פרידה, מיונים, גיבושים, הצלחות, כישלונות, אהבות ואכזבות. כל אחד בחר מסלול ומצא את הדרך להתנדב ולהעניק לאחר.

הילה ויסבקר – בת של שלמה ויפעת – הילה בחרה והתקבלה לשנת שירות ב"כפר הנוער נירים" לבני נוער בסיכון גבוה, נירים מעניקה הזדמנות נוספת לחזור אל לב החברה הישראלית כאזרחים התורמים לעצמם, למשפחותיהם ולמדינה.

שוני טיקוצ'ינסקי – בן של ליאור ומיה – שוני בחר והתקבל לשנת שירות ב"נירים בהרים" - חווה חקלאית-טיפולית שהוקמה ע"י כפר הנוער נירים ככלי ייחודי המאפשר טיפול והכלה במקרים קשים של משבר עמוק וחוסר תפקוד של בני ובנות נוער בסיכון גבוה, אשר מצבם אינו מאפשר המשך תהליך בכפר הנוער נירים או בקהילה.

אמה קולינס – בת של גילי ושרית – אמה בחרה והתקבלה למכינת רבין המכינה הקדם צבאית להכשרת מנהיגות חברתית במטרה ל"שינוי המציאות והשערים בחברה הישראלית אחרי רצח רבין

עדן גודמן – בת של גיורא ועירית גודמן – בחרה והתקבלה לכפר הנוער כנות, פנימייה לנוער שבחלקו נפלט ממסגרות אחרות ובית ספר תיכון התיישבותי ובו מסלולים לבגרות במדעי החברה ובמדעי החיים והחקלאות. המשק החקלאי בכפר הנוער כנות כולל ענפי חי וצומח מגוונים: אורווה, רפת, לול ביצי חופש, חוות החווית, נוי, גן ירק, מטבח וכלביה. ערך העבודה הוא ערך מרכזי בתפיסת העולם של הכפר.

יועד מזרחי – בן של אלון ושרון – בחר והתקבל ל"פנימיית טוקאיר" - פנימייה טיפולית-חינוכית המיועדת לבנים מגיל בית ספר יסודי עד חטיבת ביניים הסובלים מהפרעות רגשיות, התנהגותיות וקשיי למידה.

עומרי קישילינסקי – בן של דני ז"ל ונטע – בחר והתקבל ל"בית אפל" - פנימייה המעניקה מגוון רחב של מענים לילדים ובני נוער בסיכון, החל ממרכז חירום וכלה במסגרות הפועלות בקהילה. קיימים ארבעה עמודי יסוד בבסיס העשייה: מוגנות, כישורי חיים, למידה ותרבות פנאי. הילדים מקבלים תמיכה אינטנסיבית בפנימייה, ומשולבים במסגרות חינוך.

שני קפלן – בת של לי ולורנה – בחרה והתקבלה ל"גרעין מעשה" - 16 קומונות מקרית שמונה ועד אילת עובדים ביום בבתי ספר ובערב עושים פעילויות לילדים שבאים ממשפחות במצוקה. שני תהיה בקומונה בת 9 נפשות, חצי בנים חצי בנות בנתניה.

אנו ההורים גאים בקבוצה חזקה ומאוחדת, שבשקט של כל אחד מהם, והרעש שהם עושים כולם יחד הם עושים ועושים. מהלב, מכל הלב. קבוצה מעוררת התפעלות והשראה.

מאחלים לכל אחד ואחת שנה מאתגרת, מאפשרת, מלאה בחוויות יוצאות דופן, שתהיו סופר משמעותיים כפי שאתם יודעים ואוהבים. בהצלחה !

אלונית או לא אלונית, זאת השאלה?

קראתי בדוחות בזמן האחרון שהוקם צוות לבדיקת כדאיות לחדש את החוזה עם "דור אלון" (אלונית). כידוע, עבדתי אצל "דור אלון" 14 שנה וגם עשר שנים לפני-כן כשהחנות הייתה בידיים שלנו. חשבתי לנכון להציע לצוות עזרה בהתלבטות שלהם, אז ביקשתי מתמר להזמין אותי לאחת הישיבות של הצוות, לשמוע על מה מדובר ולהשמיע את דעתי.

הסבירו לי שיש רחשים בציבור על המחירים הגבוהים במקום ומכיוון והחוזה הנוכחי מסתיים באוקטובר, חשבו לנצל את הזמן לפרסם מכרז ולבדוק את השוק. היו הרבה פניות מבעלי מרכולים, גם מאלו שיש להם יותר מחנות אחת. הבנתי שהצוות בודק בכובד ראש את ההצעות ולוקחים בחשבון את כל הצדדים ולא רק את המחירים. בינתיים, אחרי שבחנו את מחירי סל הקניות בחמישה מקומות שונים כולל האלונית, הבינו שההבדל מזערי אחרי שלוקחים בחשבון את המבצעים של כל אחד. הצוות ממשיך לבדוק את הצדדים האחרים של ההצעות.

אני הסברתי את הסיבות שלדעתי כדאי כן להמשיך עם "דור אלון" אלא אם כן יש רשת גדולה אחרת שמעוניינת להיכנס במקומם ונדמה לי שאין חיה כזאת באופק:

1) כשחברת "דור אלון" נכנסה למקום היא השקיעה הון בזמנו על שיפוץ המקום. לא השאירו דבר אחד כמו שהיה מהתקרה ועד לרצפה: מערכת תאורה חדשה, הוצאת קירות, סגירת מקום למחסן פנימי ומשרד, הכנסת ארון חשמל חדש, הכנסת מערכת מיזוג חדש במקום מזגני קיר (לא מזמן גם חידשו את המערכת) מקררים ומקפואים חדשים. החליפו פעמיים את יחידת הקירור של חדר הקירור, שבכלל שייך לקיבוץ. באופן כללי רמת התחזוקה של המקום מעולה במיוחד בהתחשב בזה שהמבנה לא שייך להם. אם מחליטים נגד הארכת החוזה איתם, ברור שכל הציוד שהכניסו ייצא מהמקום

2) משקיעים הרבה מחשבה במזון אורגני, מזון מהמזרח הרחוק, ללא גלוטן וללא סוכר בין היתר. גם מקפידים לשלב מותגי סחורה זולים יותר יחד עם הסחורה של אסם, עלית, יוניליוור דיפלומט וכו'.

3) אומנם לפעמים קשה להשיג דברים ספציפיים ללקוחות, אבל תמיד יש אוזן קשבת ואם יש אפשרות, מביאים.

4) יש גם הנחה של 8% לגמלאים שלא בטוח מישהו אחר ייתן.

לבעל בית פרטי אין את הגב הכלכלי לתת מה שרשת גדולה מסוגלת לתת. גם אם בהתחלה יוזיל מחירים כדי לזכות במכרז, הוא לא יצליח לעשות את זה לאורך זמן וגם לתחזק את המקום כמצופה.

לסיכום, אני תומך בהמשך החוזה עם "דור אלון", כי לדעתי הם מאד הוגנים כלפינו ואני לא רואה משהו יותר מתאים באופק. אני לא אומר שלא לבקש עוד שיפורים באיכות ובמחירי הפירות וירקות (יש כבר שיפור מסוים) ואולי לשרר את מחלקת כלי כתיבה, שכמעט ונעלמה משך השנים. אפשר גם לבקש מקהל הלקוחות להציע הצעות לשיפור.

אני סומך על הצוות המטפל בנושא שיחליט לטובת הקהילה.

מתגעגע לשיחות עם לקוחות ולשרת אתכם!

ארווין.

המבוגר האחראי מול הילדים הפרועים

מאת: אריה וולפין, כפר הנשיא

העולם איננו מושלם כי בני האדם מקלקלים. הדבר בא לביטוי במיוחד בתחום הפוליטי, כשפוליטיקאים פועלים על פי האינטרסים הפוליטיים שלהם ולא דווקא על פי טובת הכלל. דוגמא לכך היא התנהגות הפוליטיקאים במשבר הפוליטי שאנו עתה בעיצומו.

הדמוקרטיה מבוססת על הכרעת הרוב, אך בהיות הרוב מורכב מבני אדם, יש בו פגם, והוא העריצות של הרוב. בכל גוף דמוקרטי, הרוב הוא עריץ, כי אלה שמרכיבים אותו משדרים תחושה שהצדק אתם, כי הם נבחרו על ידי העם. מכאן, תחושתם היא שבידיהם המונופול על האמת, ולכן הצדק אתם. כלומר, יש רק אמת אחת, והיא בשמיים, כאילו, ולא בידי בני אדם, אך כדי להכריע, פועלים על פי אמירת חז"ל "קול העם כקול שדי" - הכרעת הרוב בדמוקרטיה מודרנית.

האמת של הפוליטיקאים, כבני אדם, מבוססת על האינטרסים הפוליטיים שלהם, ולפי כך ההתנהגות שלהם היא של ילדים פרועים, ולכן הם זקוקים למבוגר אחראי שיחייב אותם לפעול, עד כמה שניתן, לטובת הכלל.

כדי להפחית למינימום האפשרי את השפעת החולשות של בני אדם, השלטון הדמוקרטי מורכב משלוש רשויות: המחוקקת - בית הנבחרים (הכנסת), שהרכבו משקף את ייצוג העם, והוא מחוקק את החוקים; הרשות המבצעת, הממשלה, שהרשות המחוקקת מאשרת; הרשות השופטת, אשר פועלת על פי החוקים, שהרשות המחוקקת (הכנסת) מעבירה.

השופטים המאיישים את הרשות השופטת, שייכים גם הם למין האנושי, עם כל המשתמע מכך, ומתמנים ע"י וועדה לבחירת שופטים, שהרכבה, יחד עם הפוליטיקאים, מבטיח רוב של אנשי מקצוע - משפטנים, כדי להפחית עד למינימום את ההשפעה הפוליטית. יש לציין שייצוג פוליטי בועדה מחבר את השופטים, המתמנים, לשלטון העם.

וכך, בעולם הלא מושלם, יוצרת הדמוקרטיה את "המבוגר האחראי" שמשתדל לרסן את הפוליטיקאים המתפרעים, שטוענים שהם, בניגוד לשופטים, נבחרו העם.

11.8 אריאל וולפסון

12.8 קולין פרימוסט

דני פרידלנדר

אלון סגל

13.8 טוטסי עמר

גילה עמית

דניאל כץ

14.8 יובל נוי

15.8 שרון מזרחי

דור מעין

16.8 איילת מרום

נטע לינטון

17.8 עומר יצחקי

בן אדם

מאת: עומר ראובני.

מספרים על אב שלא היה מרוצה מבנו, כל דבר שהבן עשה, או לא עשה, האב עיקם את פרצופו ואמר: "אתה, אתה לא בן אדם, אתה".

ושלא תחשבו שהילד לא התאמץ: השקה את העציצים, הכין שעורי בית, הכין קפה שחור עם קצף, אמר שלום יפה לדודה. אבל האבא בכל פעם ובכל הזדמנות עיקם את פרצופו ואמר לילד: "אתה, אתה לא בן אדם אתה".

עד שנשבר לילד, די, חאלס, אי אפשר יותר, אתה לא בן אדם אתה, אתה לא בן אדם אתה. לקח את המוצ'ילה, נתן לאימא נשיקה במצח והלך לעיר הגדולה, אולי שם יעריכו אותו.

ואיך שזה נכנס לעיר מה הוא רואה, המוני אדם מסתודדים בכיכר העיר. הבן לא מבין והוא שואל אחד מהקהל לעניין.

"איך אתה לא יודע" אומר האיש "המלך נפטר, ואין יורש. לכן החליטו לשלוח את הבן של המלך לשמיים, ומי שהבן ינחת עליו, הוא יהיה המלך".

ואיך שזה מסיים את דבריו הנה הבן עף לשמיים וכולם מרימים את ידם וצועקים "בוא אליי". הבן חג לו מעל כולם, מתבונן שמאלה, מתבונן ימינה והופ נוחת בדיוק על הכתף של הבן. והנה כל הקהל מקיף אותו במעגל וצועק "יחי המלך, יחי המלך". באים שני שומרים

ומושיבים את הבן על כרכרה היישר לארמון, ושם הכניסו אותו לאמבטיית ורדים ונערות הארמון סיבנו לו את הגב, לאחר מכן שלחו אותו לספר ולגלח, הוציאו לו שערות מהאף, הלבישו אותו בבגדי פאר, בקיצור מלך, מלך. אבל הוא הבן, בכלל לא מעניין אותו כל מנעמי הארמון, אלא רק דבר אחד חשוב לו - להזמין את אביו, זה שטען שהוא לא בן אדם, ולהוכיח אותו על טעותו.

מיד קרא הבן (המלך) לשליחים שיזמינו את אביו לארמון. אלו הגיעו לבית אביו "המלך מזמין אותך לארמון" אמרו. האב לא מבין איזו זכות ניתנה לו, הוא לובש את הבגדים הכי יפים, יורק על הנעל ומשפשף והיידה לארמון. שם בארמון מושיבים אותו ליד שולחן המלך והנה מוגשים מאכלי גן עדן והמלך בכבוד ובעצמו ויושב לידו. האבא מבסוט איזה כבוד נפל בחלקי. והנה המלך מדבר איתו וצוחק איתו ומוזג לו כוס יין והאבא בשמיים. ולאחר שעה של בדיחות ודיבורים פונה לאב המלך ושואל "תגיד, אתה לא מכיר אותי?"

"בוודאי שאני מכיר אותך, אתה המלך" השיב האב.

"אני הבן שלך, אני הבן שלך, זה שאמרת לו כל הזמן שהוא לא בן אדם. תראה אבא, אני המלך!"

האב הביט בבנו המלך ולפתע עיקם את פרצופו המחויך ואמר "ככה לעזוב את אבא בלי להגיד לו שלום!? אולי אתה מלך אבל בן אדם אתה לא!"

